

[Kaj V. Andersen.]

Som sagt var man spændt på, hvorvidt denne nedskårne beregning kunne holde i den nye situation. Allerede i september 1975 pointerede socialminister Eva Gredal på et møde i overværelse af bl. a. formanden for Kommunernes Landsforening, overborgmester Urban Hansen, København, at der ikke skulle røkes ved dette, men tværtimod fra kommunernes side blot gives tilsagn om velvilje, dersom en og anden kommune skulle blive bedt om administrativ bistand, f. eks. ved lønberegning og lønstatistik, hvorimod kommunerne ikke uden videre kunne komme og kræve overtagelse af lønberegning og lønstatistik. Ved denne lejlighed — det var den 24. september sidste år — udtalte Københavns overborgmester straks, at han foretrak, at de nævnte landsorganisationer med veletablerede administrationer — med streg under — uden videre fortsatte med lønberegning m. m. som hidtil, og det skal Urban Hansen ikke savne ros for.

Derefter gik for f. eks. KFUMs sociale arbejdes vedkommende en lang forhandlingsrunde i gang, og det lykkedes at opnå overenskomster med en meget lang række kommuner på de nævnte betingelser helt op imod den 1. februar i år. Men så kommer Kommunernes Landsforening ind i den store sammenhæng som den nok så bekendte hund i keglespillet. Den 27. januar i år udsender foreningen et cirkulære til medlemskommunerne, hvoraf det med ret klodsede omsvøb fremgår, at foreningen absolut anbefaler kommunerne at overtage lønberegning og statistik, således at lønsummen derved kommer uden for beregningsgrundlaget, der er gældende for administrationsandelen. Så får kommunerne straks kolde fødder, fordi Big Brother har talt, og et større tilbagetog over for de selvejende institutioner er i disse dage i fuld gang.

I de nævnte landsorganisationer og endnu flere sidder man tilbage med muligheden for at beregne sit administrationsgebyr på 4 pct. alene af det, man kalder andre udgifter, hvilket er en umulighed, hvis det skal siges koldt regnskabsmæssigt, eller et dødeligt kværlertag, hvis man skal være mere dramatisk. Tager man nemlig et standardeksempel med en lønsum på 500.000 kr. plus andre udgif-

ter på 200.000 kr., så udgør 4 pct. heraf 28.000 kr., men på basis af andre udgifter alene, som Kommunernes Landsforening anbefaler, er beløbet 8.000 kr., og så kan den pågældende organisation ikke engang klare den meget billige administration på 12.000-16.000 kr. pr. år. Det er takken for at bringe udgifterne et godt stykke ned under kommunal praksis, skulle jeg mene.

Problemet er et af de mange totalt uforudselige, som bistandsloven rejser. Socialministeren må løse det, f. eks. ved at tillade beregning af administrationsgebyret inklusive lønsum, selv om den enkelte kommune måtte forlange at overtage lønberegning m. m. for — som vi kender eksempler på det — at kunne anvende sit fornemme nye edb-anlæg bare nogenlunde effektivt.

Der er tale om et stort paradoks. Kommunernes Landsforening vil styre økonomien og kvæler den enkelte organisation. Samtidig må kommunerne indrømme, at de ikke kan undvære det omfattende private sociale arbejde uden en enorm nyinvestering i bygninger og personale.

Helt indlysende kan kommunernes tillidsorganisation altså ikke finde ud af noget som helst i denne sammenhæng. Så må socialministeren gøre det for den i samarbejde med hvem som helst, der bekender sig til decentralisering, det nære samfund, eller hvilke gloser man ellers finder på.

Socialministeren (Eva Gredal):

Der er stillet mig en række spørgsmål. Jeg var ikke i tvivl om, at en af de ting, som man fra SF, VS og kommunisterne ville gøre meget ud af, var spørgsmålet om den varige hjælp, og derfor gjorde jeg også en del ud af det i mit første indlæg, og derfor skal jeg ikke gentage det.

Vi har altid haft den varige hjælp, og den er ikke blevet forringet i forbindelse med bistandsloven. Men må jeg tilføje til fru Hanne Reintoft, at forudsætningen for, at man kan gå på varig hjælp, er, at klienten ikke kan bringes til at klare sig selv ved eget arbejde. Derfor tænker man navnlig på personer lige under folkepensionsalderen, for hvem genindtræden på arbejdsmarkedet ikke er nogen realitet. Den enlige mor, som her er blevet beskrevet som så ganske forfærdelig dårligt stillet, med de mange børn,